

Když probudí se hlína je to myš
Je-li sklu zima zaroste větvičkama
Ryba je hastrmaní lžička Víš
A slza Slza je voda co je sama

*

Kreslím si chaloupku v písku
a sluníčko si vedle mého pískoviště
kreslí kaštan, vysokánskou lísku,
že mu sotva stačí hřiště.

A než jsem dokreslil zahrádku k domu,
sluníčko si nakreslilo přes písek a přes trávy
dlouhé, dlouhé kmeny stromů,
koruny jim kreslí na hladinu Vltavy.

Když se slunce kloní k západu,
jeho štětec má nejdelší násadu.

*

Jak zpívá vítr? Nemá hlas!
A víš, jak zpívá žitný klas?

Jak housle nebo hoboje?
Někdy je slyšet oboje.

I sedmikráska má svůj tón.
Vyzvání modrý luční zvon.

Na lesní rohy hrává mech.
A v tobě se jen tají dech.

*

Na vysokém smrku
hnízdo plné krků,
jsou v něm draví ptáci!
Smrk se zakymácí,
hnízdo neunese?
Není sám v tom lese.
Vrkú, vrkú, vrkú –
pomůžeme smrku!

*

Maminka přinesla živého kapra.

Ve vodě se nehýbal a stále jen
otvíral ústa. Co si asi povídal?
Zůstalo nám po něm mnoho
stříbrných penízků.

*

Slunce zčervenalo mrazem.
Vrány se zimomřivě krčí,
z kosa je prokřehlé klubíčko.
Sněhulák má uši zachumlané
do staré beranice
a jen se usmívá.

*

Vánice k ránu ustala. Pospěšte si,
pospěšte – volají do bílého ticha
keře i stromy. A děti přicházejí.
Střásají sníh z křehkých větviček.
Krmí sýkorky, kosy, brhlíky, datla
i chocholouše. Jejich hlad je silnější
než strach z člověka.

*

Jan Skácel: Babí léto

Včera letěl vzduchem první bílý vlas.
Zazvonil,
když zvolna k zemi padal –
a slova,
hrubá, nepokorná slova
v hrdle uvázla mi jako rybí kost.

Mé léto,
ty už také šedivíš?

Je tomu tak
a podzim přijde zítra.
Zas celé stromy budou odlétat,
zas ptát se budem,
kam a komu vstříc.
A ticho, chudé jako polní myš,
tu a tam za zády nám pískne.

Mé léto,
ty už také šedivíš?

